

ਅਪੀਲੇਟ ਸਿਵਲ

ਫਲਸ਼ਾਅ, ਜੇ.

ਮਿਸ਼ਰੀ ਲਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਹਰੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਅਤੇ ਵੇਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

1952 ਦੀ ਰੈਗੂਲਰ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 324

1955

2 ਮਾਰਚ

ਬੰਗਾਲ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ (1806 ਦਾ XVII) - ਧਾਰਾ 7 ਅਤੇ 8 - ਧਾਰਾ 8 - ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 7 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਰਿਡੈਮਪਸ਼ਨ ਦੇ ਢੰਗ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਗਿਣਿਆ ਗਿਆ, ਕੀ ਅਵੈਧ ਹੈ - ਧਾਰਾ 8 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 50 ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਮੰਗ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ - ਕੀ ਨੋਟਿਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ - ਕੀ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਨੇ ਫੋਰਕਲੋਜ਼ਰ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਬਜ਼ੇ ਜਾਂ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆ ਕੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰਲੇਖ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਰਿਡੈਪਸ਼ਨ ਪਾਉਣ ਦੇ ਢੰਗ ਦੇ ਅਧੂਰੇ ਵਰਣਨ ਨੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ, ਫੋਰਕਲੋਜ਼ਰ ਲਈ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇਲਜ਼ਾਮ ਹੈ ਕਿ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਦੇ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਮੰਗਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੋਸ਼ ਦਾ ਮੌਰਗੇਜਰ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਸਬੂਤ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਮੋਰਟਗੇਜ ਜਾਂ ਸ਼ਰਤੀਆ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੇ ਮਲਕੀਅਤ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਉਸ ਸਮੇਂ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਨਾਸ਼ ਉਦੋਂ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਨਿਯਮ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਫੋਰਕਲੋਜ਼ਰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਨਿਯਮਤ ਸੂਟ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ..

ਅਲੀ ਅੱਬਾਸ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਕਾਲਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦ (1), ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਰੱਲਾ ਰਾਮ (2), ਧੂਮ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਕਿਸ਼ਨ ਚੰਦ ਅਤੇ ਹੋਰ (3), ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ; ਬਿਹਾਰੀ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਬਲਮੇਕੰਦ ਅਤੇ ਹੋਰ (4), ਅਹਿਸਾਨ ਇਲਾਹੀ ਬਨਾਮ ਅਲਾ - ਉਦ - ਦੀਨ (5), ਅਤੇ ਤਾਰਾ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਚਿਮਨ ਅਤੇ ਹੋਰ (6), ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ।

ਸ਼੍ਰੀ ਜੇ.ਐਸ.ਬੇਦੀ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਅੰਬਾਲਾ, ਮਿਤੀ 11 ਫਰਵਰੀ, 1952 ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ, ਸ਼੍ਰੀ ਜਸਮੇਰ ਸਿੰਘ, ਸਬ - ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਜਗਾਧਰੀ, ਮਿਤੀ 15 ਮਈ, 1947 ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ।

ਸੀ. ਐਲ. ਅਗਰਵਾਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਐੱਫ. ਸੀ. ਮਿੱਤਲ ਉੱਤਰਵਾਦੀਆਂ ਲਈ।

ਫੈਸਲਾ

ਫਲਸ਼ਾਅ, ਜੇ - ਇਹ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਹੈ। 4 ਫਰਵਰੀ 1887 ਦੀ ਇੱਕ ਰਜਿਸਟਰਡ ਡੀਡ ਦੁਆਰਾ, ਮੁਦਈ ਦੇ ਦਾਦਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ, ਚਾਰ ਦੁਕਾਨਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹਵੇਲੀ 1,500 ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖ ਲਈ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਪੂਰਵ - ਹਿੱਤ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2, ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਤਹਿਤ

ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਦਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। 30 ਜੂਨ 1893 ਨੂੰ, ਮੋਰਗੇਜ ਡੀਡ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਗਿਰਵੀਕਾਰ ਨੇ 1806 ਦੇ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ 17 ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਅਤੇ 8 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅੰਬਾਲਾ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਅਜਿਹਾ ਨੋਟਿਸ, ਜੋ ਬਿਨੈ - ਪੱਤਰ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਅਤੇ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਨੂੰ 13 ਜੁਲਾਈ, 1893 ਨੂੰ ਮੋਰਟਗੇਜਰ ਨੂੰ ਵਿਧੀਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਸੇਵਾ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ 14 ਅਕਤੂਬਰ 1893 ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫਾਈਲ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਮੁਦਈਆਂ ਦੁਆਰਾ ਜਨਵਰੀ 1945 ਵਿੱਚ ਮੋਰਗੇਜ ਦੀ ਰਿਡੈਂਪਸ਼ਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਈ ਗਈ ਬੇਨਤੀ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 1806 ਦੇ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ 17 ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ 'ਤੇ ਮੋਰਗੇਜ 'ਤੇ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਜਾਂ ਟੈਂਡਰ ਕਰਨਾ ਜਾਂ 1893 ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਲਈ, ਸ਼ਰਤੀਆ ਗਿਰਵੀਨਾਮਾ ਗਿਰਵੀਨਾਮਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਕਰੀ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਗਿਰਵੀਨਾਮਾ ਹੁਣ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਰਿਡੈਂਪਸ਼ਨ. ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈਆਂ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਮੁੱਦਾ ਸੀ

ਕੀ ਮੋਰਟਗੇਜ ਨੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੋਰਟਗੇਜਰ ਨੂੰ ਫੇਰਕਲੇ ਪੱਕਾ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਿਰਵੀਕਾਰ ਅਤੇ ਮੋਰਟਗੇਜ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ?

ਫੇਰ ਕਲੇਜਰ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਤੱਥ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਬਤ ਹੋਏ ਅਤੇ ਵੱਖ - ਵੱਖ

ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਉਠਾਏ ਗਏ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਬੇਤੁਕੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦਾ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਘੱਟ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਵਿਦਿਅਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਮੁਦਈ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਤਿੰਨ ਮੁੱਖ ਆਧਾਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹਨ ਕਿ 1893 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਨੋਟਿਸ ਨੁਕਸਦਾਰ ਸੀ, ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੋਈ ਮੰਗ ਹੈ। ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ 1806 ਦੇ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਰਸਮੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਆਟੋਮੈਟਿਕਲੀ ਮਾਲਕੀ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ। ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨ, ਟੈਂਡਰ ਜਾਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 8 ਵਿੱਚ, ਜੋ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਤੋਂ ਬਿਨੈ - ਪੱਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ 'ਤੇ ਜੱਜ ਨੂੰ ਗਿਰਵੀਕਾਰ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਭੇਜਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪੂਰਵ - ਅਨੁਭਵ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੁਡਾਉਂਦਾ, ਤਾਂ ਗਿਰਵੀਨਾਮਾ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਸ਼ਰਤੀਆ ਵਿਕਰੀ ਨਿਰਣਾਇਕ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗਿਰਵੀਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ 'ਤੇ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ - ਅੰਦਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਰ ਦੇਵੇ, ਅਤੇ ਟੈਂਡਰਿੰਗ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਸੀ ਜੋ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 7 ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਮੌਰਗੇਜ ਡੀਡ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। 'ਤੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ

ਤਾਰਾ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਚਿਮਨ ਇਉਂ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ (1) ਵਿਚ ਚੇਵਿਸ ਜੇ. ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਨੇਟਿਸ ਨੇ ਗਿਰਵੀਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ 1806 ਦੇ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ 17 ਦੇ ਧਾਰਾ 7 ਵਿਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮੌਰਗੇਜ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਨੂੰ 1 ਵਿਆਜ ਦੇ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਕਰਜ਼ਾ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। , ਤਾਂ ਕਿ ਭੁਗਤਾਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਬਤ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਰਜ਼ਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਓ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਨੁਕਸਦਾਰ ਨੇਟਿਸ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਟੈਂਡਰ ਦੀ ਵਿਧੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਨੇ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਧੂਮ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਕਿਸ਼ਨ ਚੰਦ ਅਤੇ ਹੋਰ (2) ਸਮੇਤ ਹੋਰ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਟੇਕ ਚੰਦ ਅਤੇ ਕੋਲਡਸਟ੍ਰੀਮ, ਜੇ.ਜੇ. ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 7 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਰਿਡੈਂਪਸ਼ਨ ਦੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨੂੰ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 8 ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਨੇਟਿਸ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਗਿਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਧਾਰਾ 7 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨੇਟਿਸ ਵਿੱਚ ਰਿਡੈਂਪਸ਼ਨ ਪਾਉਣ ਦੇ ਢੰਗ ਦੇ ਅਧੂਰੇ ਵਰਣਨ ਨੇ ਨੇਟਿਸ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਭੇਜੇ ਗਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਅਗਲਾ ਬਿੰਦੂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਤੱਖ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਉਪਲਬਧ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲੰਬਿਤ ਸੀ, ਧਾਰਾ 8 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦੇ ਨੇਟਿਸ ਵਾਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੰਗ ਬਾਰੇ। ਬਿਹਾਰੀ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਬਾਲਮੁਕੰਦ ਅਤੇ ਹੋਰ (3), ਅਤੇ ਅਹਿਸਾਨ ਇਲਾਹੀ ਬਨਾਮ ਅੱਲਾ - ਉਦ - ਦੀਨ (4) ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਕੈਂਪਬੈਲ, ਜੇ. ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਪਾਰਟੀ ਜੋ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ

ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਰ ਸ਼ਰਤ ਦੀ ਉਚਿਤ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪਾਰਟੀ ਜੋ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ 17 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਉਚਿਤ ਸੇਵਾ ਸਥਾਪਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਕਿ ਦਰਖਾਸਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੋਰਟਗੈਜ਼ਰ ਤੋਂ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਅਸਲ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਫੋਰਕਲੋਰ ਨੋਟਿਸ ਨੂੰ ਨਕਾਰਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ 1919 ਵਿੱਚ 1901 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਮਕਾਨ ਦੀ ਗਿਰਵੀ ਛੁਡਾਉਣ ਲਈ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ 13 ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਨੋਟਿਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 9 ਫਰਵਰੀ 1918 ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਜੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ, ਜਿਸਨੇ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਨੂੰ ਇਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਲਈ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣਾ ਪਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਵਿਚ ਕੋਈ ਝਿਜਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਉਪਲਬਧ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਦੀਨ ਮੁਹੰਮਦ ਜੇ. ਨੇ ਵੀ ਉਸੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਇੱਥੇ ਦੁਬਾਰਾ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਬਾਦਲੇ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਫੋਰਕਲੋਜ਼ਰ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਮੂਲ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਤੋਂ। ਇਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵਜ਼ੀਰ ਹਸਨ ਅਤੇ ਗੋਕਰਨ ਨਾਥ ਮਿਸ਼ਰਾ, ਜੇ.ਜੇ., ਖੰਨਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ (1) ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ, ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਗਿਰਵੀ - ਧਨ ਦੀ ਮੁੜ ਅਦਾਇਗੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਫੋਰਕਲੋਜ਼ਰ ਲਈ ਬਿਨੈ - ਪੱਤਰ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਕਾਰਵਾਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਿਨੈ - ਪੱਤਰ ਦੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਤੱਥ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਕੋਈ ਅਨੁਮਾਨ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੋਰਗੇਜ ਦੁਆਰਾ, ਜਿੱਥੇ 1868 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਿਰਵੀਨਾਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ

1879 ਵਿੱਚ ਲਏ ਗਏ, ਮੰਗ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਸਬੂਤ ਦੀ 1924 ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਦੇਰ ਨਾਲ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੋਰਕਲੋਜ਼ਰ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਕਿ ਗਿਰਵੀ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਇਲਜ਼ਾਮ ਝੂਠਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਲੜਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਂ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਂਝੇ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ। ਅਵਧ ਹਾਈਕੋਰਟ ਦੇ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੀਤਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਤੋਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਅਗਲਾ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਜਿਸ ਵਿਚ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਦੇ ਧਾਰਾ 8 ਦਾ ਅੰਤਮ ਹਿੱਸਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਇੱਕ ਗਿਰਵੀਨਾਮਾ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆ ਕੇ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਆਪਣੇ ਸਿਰਲੇਖ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫੋਰਬਸ ਬਨਾਮ ਅਮੇਰੇਨਿਸਾ ਬੇਗਮ (1) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕਾਉਂਸਿਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਆਮ ਪ੍ਰਭਾਵ (ਭਾਵ 1798 ਦਾ 1 ਅਤੇ 1806 ਦਾ 17) ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਗਿਰਵੀਨਾਮਾ ਅਤੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਾਂ ਨਾਕਾਫ਼ੀ ਹੈ, ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਸਾਲ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ 'ਤੇ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਹੈ ਕਬਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਮਾਮਲਾ ਸੁਲਝਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੱਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਬਹੁਤ ਸਰਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਅਤੇ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਪੰਜ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅਲੀ ਅੱਬਾਸ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਕਾਲਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦ (1) ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰੀ - ਐਪਸ਼ਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਬਿੰਦੂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਉੱਠਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਪ੍ਰੀ - ਐਪਸ਼ਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਤੀਆ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਸਾਲ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ 'ਤੇ ਪੂਰਨ ਬਣ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦਾ ਪ੍ਰੀ - ਐਪਸ਼ਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਸੀਮਾ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਚੱਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਸਾਲ. ਫੋਰਬਸ ਬਨਾਮ ਅਮਰੂਨਿਸਾ ਬੇਗਮ (2) ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਲਈ, ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਜ਼ੋਰਕੁਨ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਹੁਕਮ ਸਿੰਘ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਉਪਲਬਧ ਹੈ, ਪਰ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਰੱਲਾ ਰਾਮ (3) ਵਿੱਚ ਚੀਫ਼ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਕਲਾਰਕ ਸੀ.ਜੇ. ਅਤੇ ਰੀਡ ਅਤੇ ਮੈਂਡ ਜੇ.ਜੇ. ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਜ਼ਰੀਏ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰੀ - ਐਪਸ਼ਨ ਇਕੱਠਾ ਹੋਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸ਼ਰਤੀਆ ਵਿਕਰੀ ਦੁਆਰਾ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਦੇ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀ - ਐਪਟਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਚੱਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 1806 ਦੇ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ 17 ਦੇ ਤਹਿਤ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਅਨੁਮਤੀ ਦਾ ਸਾਲ। ਪ੍ਰਿਵੀ ਕਾਉਂਸਿਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ 22 ਜੁਲਾਈ 1813 ਦੇ ਸਰਕੂਲਰ ਆਰਡਰ ਨੰਬਰ 37 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸੀ। ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਹੇਠ ਦਿੱਤੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ:

"ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸਰਕੂਲਰ ਆਰਡਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ

ਕਲਕੱਤਾ ਦੀ ਸੂਡਰ ਕੋਰਟ ਨੇ ਬੰਗਾਲ ਜ਼ਿਲਾ ਅਤੇ ਸਿਟੀ ਜੱਜਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਜੜ੍ਹ ਫੜ ਲਈ ਸੀ ਕਿ 1806 ਦੇ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ "ਸਰਤ ਨਾਲ ਵੇਚੀਆਂ ਗਈਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਸਥਿਤੀ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵੈਂਡੀ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਸੂਡਰ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਨੇ ਜੱਜ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੀਵੀ ਕਾਉਂਸਿਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੇ ਕੰਮ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੰਤਰੀਆਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੋੜਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਗਿਰਵੀਨਾਮਾ, ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਬਜ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਯਮਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜੇਕਰ, ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ - ਸੀਓਨ, ਉਹ ਸਿਰਲੇਖ ਦੀ ਰਸਮੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਨਿਯਮਤ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਮਾਧਿਅਮ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਵਿਆਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਹੈ - ਜੋਰਖੁਨ ਸਿੰਘ v. ਹੁਕਮ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਇਕੋ ਇਕ ਵਿਆਖਿਆ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਜੋ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਦੇ ਧਾਰਾ 8. ਦੇ ਅੰਤਮ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੁਝ ਸਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪੂਰਵ - ਅਨੁਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸਰਤੀਆ ਵਿਕਰੀ ਨਿਰਣਾਇਕ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ"

ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਗਿਰਵੀਨਾਮਾ ਜਾਂ ਸਰਤੀਆ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ

ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਫੋਰਕਲੋਜ਼ਰ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਨਿਯਮਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੁਕਤਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਜਿੱਠਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਚਰਚਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੁਕਤੀ ਹੁਣ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮੁਦਈਆਂ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੁਦਾਲਾ ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਿਛਲੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਬਾਰੇ ਜਿਹੜਾ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਦਈ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਦਈਆਂ ਨੂੰ 18 ਮਾਰਚ 1913 ਨੂੰ ਮਿਸਟਰ ਏ ਸੀਮੇਰ, ਸਬ - ਜੱਜ, ਅੰਬਾਲਾ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਸੇ ਦਿਨ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਬਿਆਨ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀਆਂ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਤੁਲਸਾ ਸਿੰਘ, ਪਲੀਡਰ ਦੁਆਰਾ। ਆਰਡਰ ਅਤੇ ਬਿਆਨ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਧਿਰਾਂ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੂਰਵਜਾਂ ਵਿਚਕਾਰ 1899 ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਸਲ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਮਲ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਘਰ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਸੰਪਤੀ. ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਪੇਸ਼ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇੱਕ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਗਿਰਵੀਨਾਮਾ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਗਿਰਵੀਨਾਮਾ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਗਿਰਵੀਕਾਰ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਦਮ ਨਾ ਚੁੱਕ ਕੇ ਸ਼ਰਤੀਆ ਵਿਕਰੀ ਬਾਰੇ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਇਹਨਾਂ ਕਾਪੀਆਂ 'ਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਭੇਜੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਬਚਾਅ ਵਜੋਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪਹਿਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਐਖਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਅਤੇ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਮੁੱਦਾ ਬਣਾਏ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਨੁਕਤੇ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਰੋਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਬ - ਜੱਜ ਦਾ ਹੁਕਮ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਝਗੜੇ ਦੀ ਸਹੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਅਸਪਸ਼ਟ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਿੰਦੂ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਘਰ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਹਿੱਸਾ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਘਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਇੱਕ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਪੈਸੇ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਕ "1887 ਦੇ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ" ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਅਸੰਗਤ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। - ਸਮਝਦਾਰ. ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਨੂੰਨ ਦਾ ਬਿਆਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਉਪਰੋਕਤ ਚਰਚਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਗਲਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਗਲਤ ਬਿਆਨ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ - ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

- Jaspal Singh, Translator.